



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobkyně **E. J.**, bytem X, zast. Josefem Jadrným, bytem tamtéž, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze 2, Na Poříčním právu 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2017, čj. MPSV-2017/80938-918, o zvýšení příspěvku na péči

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2017, čj. MPSV-2017/80938-918 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný správní orgán rozhodl dne 11. 4. 2017 o odvolání žalobkyně, toto zamítl a potvrdil rozhodnutí orgánu I. stupně, tedy Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Hradci Králové ze dne 8. 11. 2016, čj. 67074/2016/TRU. Orgán I. stupně prvním výrokem zamítl návrh na změnu výše přiznaného příspěvku na péči od července 2016, s tím, že tento bude poskytován v původní výši 800,- Kč měsíčně, druhým výrokem

zvýšil příspěvek na péči na základě zákona č. 189/2016 Sb., kterým se mění zákon č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, z 800,- na 880,- Kč měsíčně od srpna 2016.

Žalobkyně včasnou žalobou brojila proti vydanému rozhodnutí odvolacího orgánu, uváděla, že s ohledem na svůj zdravotní stav nemohla nahlížet do spisu, ani neměla možnost někoho takovým úkonem pověřit a správní orgán nevyhověl její žádosti o zaslání spisových materiálů. Je přesvědčena, že tím došlo k porušení správních zásad. S odkazem na posouzení svého zdravotního stavu posudkovou komisí žalobkyně uvedla, že dle jejího posouzení není schopna samostatně zvládat čtyři základní životní potřeby (oblékání a obouvání, tělesnou hygienu, osobní aktivity a péči o domácnost), avšak toto není dostatečné. Žalobkyně je přesvědčena, že nezvládá sedm základních životních potřeb, tedy ještě mobilitu, orientaci a komunikaci. Poukazuje též na rozpor napadeného rozhodnutí, když je tam uvedeno, že se osobně účastnila jednání Posudkové komise MPSV (7. 3. 2017) a jinde, že tomuto jednání přítomna nebyla. Jednání skutečně nebyla přítomná. Žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 26. 7. 2017 uvedl, že žalobkyně požádala o změnu výše příspěvku na péči z důvodu zhoršení zdravotního stavu. Na základě posudku Okresní správy sociálního zabezpečení v Trutnově ze dne 24. 10. 2016, dle něhož žalobkyně v důsledku dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nezvládala základní životní potřebu oblékání a obouvání, tělesné hygieny a péče o domácnost, bylo rozhodnuto o ponechání příspěvku na péči v I. stupni (lehká závislost). Žalobkyně poukazovala na zhoršení mobility, zejména obtíže při chůzi, třes rukou a nemožnost v nich cokoli udržet, nemožnost psát a ztrátu paměti. V odvolacím řízení posuzovala její zdravotní stav Posudková komise MPSV (dále jen PK), která u ní hodnotila zejména průduškové astma persistující s lehkou ventilační poruchou, degenerativní onemocnění kyčelních kloubů II. stupně bez omezení rozsahu hybnosti, stav po operaci karpálních tunelů s dobrým pooperačním výsledkem dle EMG. Ostatní doložená zdravotní postižení, bolesti páteře a nosných kloubů bez kořenového kompresivního syndromu a omezení kloubního rozsahu hybnosti odpovídající věku, polyvalentní alergie, hypertenzní choroba I. stupně kompenzovaná léky, vředová nemoc žaludku v klidu, autoimunitní tyreoiditis a hypotyreózou kompenzovaná léčbou a porucha metabolismu krevních tuků, jsou postižení, méně posudkově významná. K potížím, uváděným žalobkyní v odvolání, žalovaný odkázal na vyjádření PK, která uvedla, že bolest není samostatným posudkovým kritériem, nelze hodnotit ani obavu z pádu a k třesu a brnění rukou PK sdělila, že tyto nemají oporu v EMG vyšetření, doloženém v dokumentaci. PK hodnotila nezvládané základní životní potřeby obdobně jako OSSZ, navíc pak ještě potřebu osobních aktivit, a to pro vliv astmatu na úkony této základní životní potřeby. Uvedla, že z medicínského hlediska není důvod hodnotit ostatní potřeby jako nezvládané, neboť žalobkyně nemá těžké postižení hybnosti končetin ve smyslu ochrnutí, nemá ani těžké omezení rozsahu hybnosti nosných kloubů, ani postižení smyslových orgánů stupně praktické nevidomosti nebo nedoslýchavosti, psychický stav je přiměřený věku.

V žalobě pak žalobkyně namítá nezvládání dalších životních potřeb, ale neuvádí, v čem toto nezvládání spatřuje. Žalovaný pak odkazuje na posouzení zdravotního stavu žalobkyně s tím, že pro nezvládání potřeby mobility není z medicínského hlediska pro uznání důvod, neboť žalobkyně nemá dolní končetiny ani nosné klouby těžce postiženy

omezením hybnosti ve stupni parézy či významného omezení rozsahu hybnosti kloubů a žalovaný při posuzování úplnosti posudku hodnotil dostatečnost vypořádání se komise s potížemi chůze žalobkyně, a to s přihlédnutím ke zdravotním nálezům a závěrům sociálního šetření (pohyb bez kompenzačních pomůcek, pomalá nejistá chůze, schody sejde pomalým tempem) a toto hodnocení považoval za dostatečné. Na základě uvedených podkladů pak neshledal ani důvody pro nezvládnání potřeby orientace a komunikace.

K námitce procesního pochybení žalovaný uvedl, že žalobkyně byla řádně poučena o možnosti vyjádřit se k podkladům, tohoto práva nevyužila, žádost o zaslání podkladů doručila až po vydání rozhodnutí. Správní orgán uvádí, že nevyžaduje notářem ověřený podpis plné moci, spisová dokumentace se účastníkovi nezasílá a pokud brání účastníkovi překážka v nahlédnutí do spisu, může si za tím účelem zvolit zmocněnce. Písařská chyba o účasti žalobkyně na jednání neměla žádný vliv na výrok rozhodnutí, skutečný stav je zřejmý z posudku o zdravotním stavu ze dne 7. 3. 2017. Žalovaný z uvedených důvodů navrhuje zamítnutí žaloby.

Z repliky žalobkyně ze dne 16. 8. 2017 plyne, že pracovnice, která hodnotila zdravotní stav, na její upozornění stále říkala, že zdravotní stav a nemoci žalobkyně ji nezajímají a tak se s manželem obrátili o pomoc na NRZP, aby věděli, co je vlastně směřodonné. Dostali tiskopis „Příspěvek na péči“. K tomu, zda se dostane do 1. patra po schodech, odpověděla žalobkyně ano, ale tam je uvedeno chůzí. Jenže to, co žalobkyně podstoupí, není chůze, ale pomalý zápas se zábradlím, nakonec se to povede. Ale z vyjádření žalovaného opět plyne, že hodnotil nemoci, takže je to asi jedno. Uvádějí, že z medicínského hlediska, ale proč ne z praktického? K zvládnutí potřeby komunikace je nutné zvládnout krátkou psanou zprávu, toto nezvládá. Jezdí dvakrát týdně na rehabilitaci a lékařka jim poslala zdravotní sestru, která jednou za týden kontroluje jejich zdravotní stav. Žalobkyně považuje vyjádření žalovaného za nedostatečné a nepřesvědčivé.

Při jednání soudu dne 8. 1. 2018 žalobkyně a její manžel, který ji zastupoval, vypověděli, že žalobkyně není rozhodně schopna normální důstojné chůze do schodů a ze schodů, musí být vyvedena, podepřena a obsloužena, jinak není schopna se dostat ven na vzduch, manžel je po infarktu a má řadu dalších potíží, takže toto již mohou vykonávat jen jiné osoby. Na schodech je pomoc jiné osoby nezbytná, žalobkyně není schopna déle stát, posune se s vydatnou pomocí po dvou – třech schodech a sípe, ani by se samostatně neudržela. Nohy a ruce prakticky necítí, měla chorobu z povolání, která nebyla řádně léčena. Rozhodně není schopna samostatně ujít 200 m, pouze velmi krátkou vzdálenost doma a zde panuje velká obava z toho, aby na cestě nebyla žádná překážka, protože je roztřesená a nemohla by ji překonat. S orientací má problém, není schopná překonat překážky, není schopná samostatné bezpečné orientace mimo domov. K problému s komunikací uvádí, že nezvládá telefon, nedokáže samostatně ovládat topení, klimatizaci, televizi apod. K vyjádření pověřené pracovnice žalovaného, že tyto skutečnosti neplynuly ani z lékařské dokumentace, ani ze sociálního šetření či dalších podkladů, zástupce žalobkyně uvedl, že je vypsál v odvolání, kde respektoval i to, že se jedná o posouzení k srpnu 2016, tedy neuváděl nové skutečnosti. Pracovnice při šetření stále zdůrazňovala, že choroby ji nezajímají. Oba účastníci řízení posléze setrvali na svých závěrečných návrzích, náhradu nákladů řízení neúčtovali.

Soud po projednání a přezkoumání věci hodnotil důkazy, obsažené ve spisu, jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní - s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba byla důvodná.

Zákon č. 108/2006 Sb. o sociálních službách, upravuje podmínky poskytování pomoci a podpory fyzickým osobám v nepříznivé sociální situaci. Podmínky nároku na příspěvek na péči vycházejí z ust. § 7, kde je uvedeno, že příspěvek na péči se poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby a nárok na něj mají osoby, uvedené v § 4 odst. 1, které z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebují pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8, pokud jim tuto pomoc poskytuje osoba blízká nebo asistent sociální péče uvedený v § 83, nebo poskytovatel sociálních služeb, který je zapsán v registru poskytovatelů sociálních služeb...

Dle § 8 odst. 2 cit. zákona se osoba starší 18 let věku považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve

- a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby,
 - b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb,
 - c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat sedm nebo osm základních životních potřeb,
 - d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb,
- a vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby.

Z ust. § 9 odst. 1 písm. a), b), c) zákona č. 108/2006 Sb. v platném znění pak plyne, že při posuzování stupně závislosti se hodnotí schopnost zvládat základní životní potřeby mobility, orientace, komunikace. Z odst. 4 plyne, že při hodnocení schopností zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Odst. 5 tohoto předpisu upravuje uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě tak, že musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku.

Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení pak stanoví vyhláška č. 505/2006 Sb. v platném znění. Schopnost osoby zvládat základní životní potřeby se pro účely stanovení stupně závislosti hodnotí podle aktivit, které jsou pro jednotlivé základní životní potřeby vymezeny v příloze č. 1 k této vyhlášce. V § 1 je dále uvedeno, že schopnost osoby zvládat základní životní potřeby pro účely stanovení stupně závislosti se hodnotí v přirozeném sociálním prostředí a s ohledem na věk fyzické osoby, při hodnocení zvládat základní životní potřeby se hodnotí tělesné

struktury, tělesné funkce duševní, mentální, smyslové, oběhové, dechové, hematologické, imunologické, endokrinologické, metabolické, zažívací, vylučovací, neuromuskuloskeletální, včetně hrubé a jemné motoriky a funkce hlasu, řeči a kůže, a to ve vztahu k rozsahu a tíži poruchy funkčních schopností. Za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Ustanovení § 2a cit. vyhlášky pak upravuje řečené v tom smyslu, že pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Příloha č. 1 předpisu upravuje vymezení schopností zvládat základní životní potřeby –

- **mobility** – kdy za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, chůzi po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, používat dopravní prostředky včetně bariérových,
- **orientace** – kdy za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se časem, místem a osobou, orientovat se v obvyklém prostředí a situacích a přiměřeně v nich reagovat,
- **komunikace** – kdy za schopnost zvládat tuto životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna dorozumět se a porozumět, a to mluvenou srozumitelnou řečí a psanou zprávou, porozumět všeobecně používaným základním obrazovým symbolům nebo zvukovým signálům, používat běžné komunikační prostředky.

Ze správního spisu je patrné, že žalobkyně podala dne 18. 7. 2016 „Návrh na změnu výše přiznaného příspěvku na péči“, a to Úřadu práce, krajské pobočce Hradec Králové. Dne 28. 7. 2016 bylo provedeno sociální šetření sociální pracovníci správního orgánu. V uvedeném záznamu jsou k základním životním potřebám mobility, orientace a komunikace, které žalobkyně sporuje, uvedeny následující skutečnosti – po bytě se pohybuje bez kompenzačních pomůcek, pomalou, nejistou chůzí, žádá v předklonu, při motání hlavy se přidržuje nábytku, stěn. Uvádí bolesti a zatuhlost zad, kyčlí, končetin, necitlivost DK, brnění prstů na HK. S tím souvisí problém s předkloněním, nezvládne nosit těžší předměty. Předměty denní potřeby uchopí a přenesení, horší jemná motorika, brnění rukou. Stát krátce zvládne, vstává a usedá s oporou o křeslo, vsedě vydrží, je nutné často měnit polohy a ulevit tak od bolesti. Astma, při aktivitě se zadýchává. Schody pomalým tempem sejde, přidržuje se zábradlí. Uvádí, že mimo byt ujde jen pár metrů (na zahradu u domu, nebo k autu), chodí bez holí, přidržuje se manžela. K lékaři vozí manžel nebo syn osobním autem. K potřebě orientace je zaznamenáno, že zrak, sluch a paměť přiměřeně věku, korekce brýlemi. Je plně orientovaná. Starobní důchod nosí doručovatelka domů, peníze si přebere a disponuje s nimi společně s manželem, který obstarává nákupy apod. Osobní záležitosti zařizuje převážně manžel. Ke schopnosti komunikace záznam uvádí, že verbální komunikace je dobrá, sdělovanému porozuměla a

odpovídala adekvátně. Uvádí, že pro brnění a ztuhlost prstů nemůže psát. Podpis zvládne. V bytě mají pevnou linku, hovor vyřídí.

Na základě zdravotní dokumentace žalobkyně a uvedeného sociálního šetření dospěla lékařka OSSZ Trutnov dne 24. 10. 2016 k závěru, že žalobkyně s diagnostickým souhrnem: astma bronchiale těžkého st. persistující, polyartroza – coxartroza I. – II. st., chronický VAS C a L oblasti – spondylosa L páteře, kvadruparestezie (EMG bez průkazu kompres. léze či polyneuropatie), stenozující tendinitida 2., 3. prstu PHK a 3. prstu LHK s nemožností aktivní extenze prstů, bronchitis chron., polyvalentní alergie, hypertenzní nemoc II. st. korig., vředová choroba GD se sezonními obtížemi, tč.v klidu, struma nodosa na podkladě chron. autoimunní thyreoiditidy, hypothyreoza na substituci, porucha metabolismu lipidů, stav po KT (EMG 8/11 – norm. hodnoty latencí); nezvládá základní životní potřeby oblékání a obouvání, tělesnou hygienu a péči o domácnost. Je tak i nadále osobou starší 18 let, která se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I. (lehká závislost), a to dle § 8 odst. 2 písm. a) zákona č. 108/2006 Sb. Žalobkyně tedy z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby a vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby.

Ve spise následuje odvolání, sepsané manželem žalobkyně, v němž uvádí mj., že již sám nemůže veškerou potřebnou pomoc manželce poskytnout, a to z důvodu zhoršeného vlastního zdravotního stavu, manželku brní ruce, nic v rukou neudrží, vše je den ze dne horší, většinu dne proleží a prospí, chodí málo a špatně a při všem musí být kontrolována, i při pohybu po bytě, do koupelny, ztrácí paměť. Ze spisu odvolacího orgánu pak plyne posudek PK MPSV ČR Hradec Králové ze dne 7. 3. 2017, kdy jsou popsány diagnózy zdravotního stavu žalobkyně obdobně (viz shora) s provoposudkem OSSZ, PK hodnotila i obdobně nezvládání základních životních potřeb žalobkyně – tedy oblékání a obouvání, tělesnou hygienu, péči o domácnost, navíc pak i základní životní potřebu osobních aktivit. Vzhledem ku znění podmínek pro I. stupeň závislosti na pomoci druhé fyzické osoby (tři a čtyři nezvládané základní životní potřeby) však toto posouzení důvod pro změnu stupně této závislosti nepřineslo.

Krajský soud spatřil při přezkoumání věci určité nesrovnalosti mezi podklady, přítomnými ve spise a tvrzeními žalobkyně, které jsou takového rázu, že soud nemůže správnost posouzení řádně přezkoumat, neboť pro něj chybí řádná argumentace. Je pravdou, že se k aktuálnímu zdravotnímu stavu žalobkyně vyjádřila ošetřující lékařka, nicméně z jejího vyjádření mj. plyne, že žalobkyně „píše normálně“. Taková skutečnost však neplyne ani ze sociálního šetření, a žalobkyně ji popírá, když manžel v písemnostech uvádí, že manželka tohoto není schopna a pro třes rukou není schopna psát ani krátce, svede nanejvýš podpis. V tomto směru pak soud připomíná znění základní životní potřeby „komunikace“ v právní úpravě, platné do 31. 8. 2016, kdy z jeho vyjádření - dorozumět se a porozumět, a to mluvenou srozumitelnou řečí a psanou zprávou – lze vyvodit, že je míněno nějakou zprávu napsat, což podporuje i jeho znění poté, kdy je již v platné právní úpravě doslova uvedeno – vytvářet rukou psanou krátkou zprávu. Ošetřující lékařka ve své zprávě (resp. úseku zprávy, citovaném v posudku PK, když tuto zprávu soud neměl k dispozici celou) dále popisuje problémy horních končetin, uvádí prakticky, že žalobkyně chodí bez opory, protože nedovře prsty od operace KT, porušení jemné motoriky prstů,

aktivně prsty nenatáhne a tento závěr je zřejmě podpořen nálezem EMG vyšetření z r. 2011 (viz posudek OSSZ). Tento však, dle přesvědčení soudu, nemůže sloužit jako aktuální podklad pro takový závěr a žalobkyně si i při jednání soudu stěžovala na silný třes rukou. Soud hodnotí tuto situaci tak, že se kloní spíše k vyjádření žalobkyně a považuje za nezbytné tento závěr seriózně došetřit a zhodnotit, a to nejen pro dopřesnění zvládání psaní, ale i chůze, protože z vyjádření lékařky lze dovodit, že žalobkyně s ohledem na problémy horních končetin nemůže používat potřebné opěrné prostředky pro chůzi, což zásadním způsobem jistě ovlivňuje její celkovou hybnost. Jak ze sociálního šetření, tak i stížností žalobkyně jasné plyne, že chůzi do 200 m samostatně nezvládá. Je zde tedy vážná pochybnost o samostatnosti žalobkyně ve zvládání dalších třech základních životních potřeb.

Za takového stavu věci nemohl soud dospět objektivně k jinému závěru, než že zdravotní stav žalobkyně nebyl uceleně a vyčerpávajícím způsobem pro posouzení namítaných základních životních potřeb zjištěn, nastala tak situace, předvídaná ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. a soud ruší napadené rozhodnutí pro vady řízení a věc žalovanému vrací, s odkazem na ustanovení jeho odst. 4, k dalšímu řízení, v němž vezme správní orgán v potaz skutečnosti, které soud výše uvedl, tedy, že je potřebné vyčerpávajícím způsobem vyargumentovat veškeré námitky žalobkyně a výsledky, které lze z pohledu aktuálního zdravotního stavu v době vydání rozhodnutí vzít v potaz, porovná s jednotlivými schopnostmi, jimiž jsou charakterizovány základní životní potřeby, které jsou předmětem sporu.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšná žalobkyně náhradu nákladů řízení nežádala.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

pokračování

8

29Ad 11/2017

Hradec Králové 8. ledna 2018

JUDr. Jana Kábrtová v.
r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
R. V.